

Nếu Đức Chúa Trời hiện hữu
thì tại sao thế gian
có đầy điều ác và đau khổ?

If God exist
why there is so much evil
and suffering in the world?

**“Song ta muốn thừa với Đấng Toàn năng,
Ước ao biện luận cùng Đức Chúa Trời.”**

Gióp 13:3

3. Nếu Đức Chúa Trời hiện hữu thì tại sao thế gian có đầy điều ác và đau khổ?

(If God exist, why there is so much evil and suffering in the world?)

Nhà học giả John Stott nói rằng: “*Sự hiện hữu của đau khổ, chắc chắn là một thách thức lớn nhất đối với niềm tin Cơ-đốc.*” Thật vậy, nếu có một Đức Chúa Trời đầy yêu thương, đầy quyền năng và công bình, thì tại sao thế gian lại có đầy những đau khổ, điều ác và sự bất công?

Đối với nhiều người, thế giới này là một nơi thiếu sự công bình, thiếu lẽ thật, một nơi mà người mạnh áp bức người yếu, người ác diệt người lành. Vì điều ác và đau khổ, mà (*Budda*) Phật đã bỏ hoàng cung và gia đình để đi tìm (*enlightment*) sự soi sáng. Cũng vì những điều ác và đau khổ xảy ra trong thế giới mà chúng ta đang có, cho nên nhiều người đã kết luận rằng:

1. Nếu có một Đức Chúa Trời hoàn hảo, yêu thương, đầy quyền năng, thì sẽ tiêu diệt điều ác.
2. Thế gian này có điều ác xảy ra, cho nên không thể nào có Đức Chúa Trời được.
3. Tất cả những điều xảy ra trong vũ trụ này, chỉ hoàn toàn là do sự ngẫu nhiên (*by chance*) mà xảy ra.

Hay là nói cách khác:

1. Đức Chúa Trời là Đấng sáng tạo nên mọi sự và mọi việc.
2. Điều ác và sự đau khổ là một sự việc.
3. Cho nên Đức Chúa Trời tạo dựng nên điều ác.
4. Và một Đức Chúa Trời đã dựng nên điều ác và đau khổ như vậy, thì không đáng tin cậy.

Nhà triết học vô thần người Tô-cách-lan (Scotland) David Hume ở thế kỷ 18, ông nói về Đức Chúa Trời và điều ác như sau:

1. Ngài muốn ngăn chặn điều ác, nhưng làm không được, thì Ngài bất lực.
2. Ngài ngăn chặn được, nhưng không làm, thì Ngài có ác tâm.
3. Ngài muốn ngăn chặn và làm được, thì điều ác từ đâu ra?

Có nghĩa là vì có điều ác xảy ra, cho nên không có Đức Chúa Trời.

Xin hãy nhớ rằng, khi một người đưa câu hỏi này, không cần biết người đưa ra câu hỏi đó là ai, thì chúng ta cũng phải trả lời câu hỏi này. Câu hỏi này không phải chỉ để cho những người có niềm tin Cơđốc thôi, mà cũng cho những người vô-thần (*atheism*), phiếm thần (*Pantheism*), hay là bất cứ những người có tôn giáo, hay không, đều cũng phải trả lời câu hỏi này.

Sở dĩ người ta đưa ra câu hỏi: “*Nếu có Đức Chúa Trời thì tại sao thế gian đầy đau khổ và điều ác?*” Là vì con người nghĩ rằng, nếu có Đức Chúa Trời thì Ngài muốn con người luôn luôn sống vui

về và thỏa thích trong đời này, cho nên khi thấy sự đau khổ và điều ác, thì con người cho ngay là không có Đức Chúa Trời.

Nhưng đối với niềm tin Cơ đốc, thì cách suy nghĩ đó hoàn toàn sai. Vì mục đích của đời sống không phải là con người được vui vẻ và thỏa thích, mà là biết đến Đức Chúa Trời, rồi cuối cùng sẽ nhận được sự vui vẻ và thỏa thích. Sự đau khổ hay điều ác chỉ cho con người biết đến Đức Chúa Trời.

Có 2 loại về điều ác đau khổ: (1) Chủ quan (*moral evil*). (2) Khách quan (*natural evil*).

1. Chủ quan là do sự tự do của con người mà gây ra. Chẳng hạn như: giết người, cướp của, hãm hại.
2. Khách quan là do thiên nhiên gây ra. Chẳng hạn như: động đất, bão tố, nước lụt...

Đôi lúc sự đau khổ do cả 2 yếu tố đem lại. Chẳng hạn như bị nước lụt vì cất nhà ở chỗ thấp. Hay là gió thổi sụp nhà, vì người cất nhà chỉ muốn lấy tiền, mà không muốn tốn kém, cho nên không xây cất cho vững chắc.

Chúng ta sẽ trả lời 6 câu dưới đây:

- I. Đau khổ và điều ác từ đâu đến?
- II. Tại sao Đức Chúa Trời không ngăn chặn đau khổ và điều ác?
- III. Đau khổ và điều ác có chứng minh sự hiện hữu của Đức Chúa Trời không?
- IV. Đức Chúa Trời có công bình không?
- V. Còn những sự đau khổ do thiên nhiên gây ra thì sao?
- VI. Đau khổ và điều ác có ý nghĩa gì?

I. Đau khổ và điều ác từ đâu đến?

Thế nào là điều ác, hay là điều xấu? Agusttine (thế kỷ thứ 4) định nghĩa điều ác, điều xấu như thế này: “*Điều ác hay điều xấu là thiếu sự hoàn hảo hay trọn vẹn.*” Chẳng hạn như bị vết thương trên cánh tay, vết thương không phải là vật thêm vào cánh tay, nhưng làm mất sự hoàn hảo hay tốt đẹp của cánh tay. Hay là cái áo bị rách, không phải là vật thêm vào cái áo, nhưng làm cho cái áo thiếu sự hoàn hảo hay tốt đẹp. Cho nên điều ác, điều xấu là thiếu sự hoàn hảo, trọn vẹn hay tốt lành.

Chúng ta đang sống trong một thế giới bị rủa sả và có sự chết, tử lệ mà chúng ta sẽ nhận lãnh sự chết là 1/1 và tôi tin chắc tất cả chúng ta sẽ nhận lãnh được nếu Chúa Jêsus chưa trở lại.

Ban đầu Đức Chúa Trời dựng lên loài người và vũ trụ đều hoàn hảo, trọn vẹn. Đức Chúa Trời không có dựng nên người thì thích làm ác người thì thích làm lành (vì chưa có điều ác), 7 lần trong Sángthế.¹ Ngài cho biết những gì Ngài dựng nên là tốt lành, cho nên Ngài không hề dựng nên điều ác. Một trong điều tốt lành mà Ngài ban cho loài người và thiên sứ là sự tự do. Nhưng vì loài người đã dùng sự tự do mình mà không vâng lời Đức Chúa Trời, cho nên sự hoàn hảo hay trọn vẹn đã bị mất đi, khi loài người phạm tội. Tội lỗi đã ăn nhập vào con người và vũ trụ này, cho nên ngày nay chúng ta mới có điều ác.

Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng, một Đức Chúa Trời tốt đẹp, tạo nên loài người tốt đẹp và cho loài người một điều tốt là sự tự do lựa chọn. Nhưng loài người đã không sử dụng đúng điều tốt là sự tự do mà Đức Chúa Trời đã ban cho mà chọn điều xấu, vì thế chúng ta mới có một thế giới như tình trạng hiện nay.

Vì thế chúng ta có thể nói như vậy:

1. Đức Chúa Trời là Đấng hoàn hảo.
2. Đức Chúa Trời chỉ dựng nên con người hoàn hảo.
3. Một trong những sự hoàn hảo mà Ngài ban cho con người là quyền tự do lựa chọn.
4. Con người đã dùng sự tự do mà chọn điều ác.
5. Cho nên con người hoàn hảo đã làm nên điều ác.

II. Tại sao Đức Chúa Trời không ngăn chặn đau khổ và điều ác?

Nếu Đức Chúa Trời biết loài người sẽ phạm tội, thì tại sao không ngăn cản để đừng phạm tội? Hoặc là nếu Đức Chúa Trời là Đấng đầy quyền năng, thì tại sao không dựng nên loài người chỉ chọn điều tốt mà thôi?

Trước khi trả lời câu hỏi này, chúng ta cần phải biết một điều rằng, trong sự suy luận của những người vô thần, khi nói đến Đức Chúa Trời đầy quyền năng, thì họ liền nghĩ rằng, Ngài làm việc gì cũng được (*Mt.19:26 Đức Chúa Trời làm mọi việc đều được.*). Cho nên họ đưa ra câu hỏi như vậy để bác bỏ sự hiện hữu của Ngài.

Khi Kinh Thánh nói đến một Đức Chúa Trời đầy quyền năng và làm việc gì cũng được, có nghĩa là bất cứ việc gì mà không trái với bản tính và đặc điểm của Ngài, thì Ngài làm. Có những điều mà Đức Chúa Trời không bao giờ làm, vì nếu Đức Chúa Trời làm, thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời nữa.

Chẳng hạn như: Làm những chuyện mâu thuẫn. Đức Chúa Trời không làm *điều sai thành đúng*, hoặc là *điều đúng thành sai*. Ngoài ra Đức Chúa Trời không *làm ác được*. Kinh Thánh nói rằng Ngài không *phạm tội được*. Ngài cũng không *nói dối được* (*Heb.6:18; Tit.1:2*). Đức Chúa Trời không vẽ được *hình tròn vuông*. Điều đương nhiên là Đức Chúa Trời không thể *làm tảng đá quá lớn đến nỗi Ngài không nhắc lên được*. Vì những điều đó có sự mâu thuẫn và đi ngược lại với đặc tính và bản tính của một Đức Chúa Trời đầy quyền năng và thánh khiết.

Cho nên khi Đức Chúa Trời diệt điều ác, thì Ngài cũng diệt luôn điều tốt của sự lựa chọn, vì cả hai đều đi đôi với nhau. Nếu Ngài chỉ làm cho con người chọn điều tốt mà thôi, thì thành ra bắt buộc lựa điều tốt rồi và bắt buộc lựa điều tốt thì không còn là tự do lựa chọn nữa.

Đức Chúa Trời đương nhiên có thể ngăn chặn những điều này xảy ra, bằng cách hủy diệt điều ác và tội lỗi, hoặc cắt đi hay giới hạn sự tự do của loài người. Nhưng nếu Ngài làm như vậy thì Ngài cũng hủy diệt luôn điều lành và điều tốt đó, là sự tự do.

Những người vô thần thường đặt câu hỏi này, thì câu trả lời cho họ là: Bạn có thật sự muốn Đức Chúa Trời làm vậy không? Vì nếu muốn thì mỗi khi những người vô thần như bạn mở miệng ra nói những lời vô thần, thì Ngài sẽ làm cho nhúc rảng. Hay mỗi khi suy nghĩ về sự vô thần, thì Ngài cho bạn bị nhúc đầu. Hay khi cầm cây viết lên viết về sự vô thần của bạn, thì sẽ cho mực dính đầy tay. Như vậy thì chắc sẽ tiêu diệt sự ác ngay. Nếu như vậy thì bạn sẽ nói rằng, Đức Chúa Trời không công bình, không yêu thương gì cả, vì Ngài không cho tôi có sự tự do gì hết. Cho nên nếu Đức Chúa Trời ngăn chặn những điều ác và xấu xảy ra, thì chắc chúng ta sẽ không còn trên mặt đất này nữa.

Khi hai học trò ở Columbine H.S. Littleton, CO. bắn chết 13 người, thì chúng ta không nên kết luận ngay là vì những việc này xảy ra, cho nên không có Đức Chúa Trời. Nhưng phải hỏi tại sao Đức Chúa Trời không làm điều gì để ngăn chặn cho việc này đừng xảy ra. Không những chỉ vụ giết người này thôi, mà còn những vụ khác nữa, chẳng hạn như ngoại tình, nói láo, trộm cắp.

Quý vị biết tại sao họ hỏi “*Nếu có Đức Chúa Trời thì tại sao để cho việc này xảy ra?*” Mà họ không hỏi câu hỏi này khi có người ăn nằm với vợ hay chồng của người khác, hay là có người nói láo, hay trộm cắp? Vì họ vui thích và có lợi cho xác thịt họ.

Trong lúc 2 thiếu niên ở Littleton, bắn chết 13 người, thì cũng trong lúc đó có bao nhiêu người đang ăn nằm với chồng hay vợ của người khác? mà họ không cho là điều ác (*evil*). Nếu Đức Chúa Trời ngăn chặn điều ác, thì Ngài ngăn chặn hết tất cả các điều ác, chớ không phải chỉ những vụ giết người mà thôi.

Đức Chúa Trời có thể làm cho loài người không phạm tội được, bằng cách là đừng cho loài người có sự tự do. Hay là chỉ để cho loài người chọn đều tốt mà thôi, như vậy thì sự tương giao giữa loài người và Đức Chúa Trời không còn ý nghĩa gì nữa. Ngài dựng nên loài người có sự tự do yêu mến Ngài, hoặc là không. Muốn có tình mật thiết với loài người, cho nên Ngài ban loài người có sự tự do, chớ không phải người máy. Sự tự do có thể làm tốt hay làm hại. Đức Chúa Trời biết trước loài người sẽ không tuân lệnh và phạm tội, cho nên Kinh Thánh Khải-huyền.13:8; I-Phierơ.1:19-21 cho chúng ta biết Đức Chúa Trời đã sẵn sàng Chiên con trước khi sáng thế. Nhưng vì tình yêu, Ngài đã biết trước là sẽ có một số người dùng sự tự do mà chọn Ngài. Cho nên thà tạo dựng còn hơn là không tạo dựng.

Khi Đức Chúa Trời dựng nên loài người, Ngài không nói rằng: “*Nếu người đi trong con đường của ta, thì người sẽ có tự do, còn ngược lại ta sẽ giết người.*” Nói vậy chẳng khác nào tôi nói với con tôi: “*Nếu con lớn lên làm bác sĩ hay kỹ sư, thì tốt; còn nếu con làm người thợ điện, thì ba sẽ giết con.*”

Nietzsche nhà triết học vô thần nổi tiếng người Đức ở thế kỷ 19, là người nói rằng “*Đức Chúa Trời đã chết*”, ông nói rằng: “*I would rather will nothingness, than not to will at all.*” (*tôi thà lựa chọn điều không có, còn hơn là không được lựa chọn.*) Có nghĩa là nếu ông đứng trước mặt Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời cho ông 3 điều lựa chọn:

1. Bị ép vào thiên đàng?
2. Làm cho ông biến mất trên mặt đất.
3. Cho luôn luôn có sự lựa chọn.

Thì ông sẽ chọn điều thứ 3, “*tôi thà lựa chọn điều không có, còn hơn là không được lựa chọn.*” Có nghĩa là cho tôi sự tự do. Điều đó Đức Chúa Trời đã làm, “*hãy đi theo con đường người muốn.*”

III. Đau khổ và điều ác có chứng minh sự hiện hữu của Đức Chúa Trời không?

Khi các nhà triết học nói về thế giới tốt nhất, thì có 4 thế giới mà có thể có:

1. Có phải tốt hơn không, nếu Đức Chúa Trời không dựng nên vũ trụ nào cả? (*Is it better for God to created nothing, rather than this world? No world at all.*)

2. Có phải tốt hơn không, nếu Đức Chúa Trời dựng nên một thế giới mà không có tốt và xấu? (*Is it better for God to created a world without good or bad?*)
3. Có phải tốt hơn không, nếu Đức Chúa Trời dựng nên một thế giới mà người ta chỉ chọn điều tốt mà thôi? Một thế giới người máy. (*Is it better for God to created a world that people only choose good? A robotic world*)
4. Thế giới đang có. (*This world*)

Thế giới mà chúng ta đang ở chắc là tốt hơn 3 loại thế giới trên. (1)Vì có thế giới còn hơn là không có. (2)Thế giới như vậy thì không có ý nghĩa gì cả. (3)Thế giới Không có tự do / thế giới người máy. (4)Một thế giới mà có tự do thì luôn luôn tốt hơn thế giới không có tự do. Vì một thế giới mà có tốt và xấu, có luân lý đạo đức thì luôn luôn tốt hơn thế giới không biết tốt và xấu, không biết luân lý đạo đức. Chỉ có như vậy, sự tự do và tình yêu thương mới có thể bày tỏ được.

Hơn nữa khi chúng ta dùng chữ “*tốt hơn*”, thì chúng ta phải có định luật đo lường về đạo đức (*objective moral*), định luật đó phải không lệ thuộc vào con người. Có nghĩa là không cần biết người nghĩ đúng, hay người kia nghĩ sai, nhưng định luật đó vẫn đứng vững. Chỉ có định luật đo lường đến từ Đức Chúa Trời mới có thể đứng vững được. Còn nếu không, thì chỉ là ý riêng của một người mà thôi.

Sau một buổi thuyết trình của một vị giáo sư, một sinh viên đại học hỏi: Làm sao có Đức Chúa Trời được khi tội lỗi, xấu xa đầy khắp nơi?

Vị giáo sư trả lời rằng: khi anh nói có tội lỗi, xấu xa, thì phải có điều tốt, điều lành.

Sinh viên: Vâng,

Giáo sư: Nếu có điều tốt, điều xấu thì phải có luật luân lý (*moral law*) để phân biệt giữa điều tốt, điều xấu.

Sinh viên: Vâng

Giáo sư: Nếu có luật luân lý (*moral law*), thì phải có Ai đó ban cho luật luân lý (*moral law giver*). Ai đó ban cho luật luân lý chắc chắn không thể là con người mà là Đức Chúa Trời. Vì nếu là bởi con người, thì đó chỉ là ý của người đó mà thôi.

Nếu luật luân lý đến bởi người ta, thì căn cứ vào đâu mà chúng ta nói Hittler giết 6 triệu dân Do Thái là sai, trong khi Hittler và những người theo ông ta cho rằng Hittler đúng.

Cho nên nếu không có Đức Chúa Trời thì cũng không có điều thiện và ác, điều xấu và điều tốt, cũng không có vui sướng hay đau khổ. Nếu không có Đức Chúa Trời thì đạo đức và luân lý sẽ không đứng vững được.

Nếu không có Đức Chúa Trời thì anh dựa vào nền tảng nào mà nói câu “*Chúng ta không được giết người vì đó là điều ác*”. Nếu không có Đức Chúa Trời thì câu nói về điều ác và đau khổ sẽ không còn ý nghĩa nữa. Khi bạn nói, người đó ác quá, thì dựa vào nền tảng nào mà bạn cho đó là điều ác? Khi nào có định luật đo lường về đạo đức luân lý thì có Đức Chúa Trời. Như một người nói: “*Nếu không có Đức Chúa Trời, thì việc gì cũng có quyền làm được.*” (*If God does not exist, then everything is permissible.*)

Thế giới chúng ta đang ở là thế giới đầy tội ác. Sự đau khổ chết chóc luôn luôn hoành hành. Nhưng nhờ vào luân lý và đạo đức mà thế giới này còn tồn tại và chỉ có Đức Chúa Trời thực hữu mới ban hành luật luân lý đạo đức đó cho con người mà thôi.

IV. Đức Chúa Trời có công bình không?

“*Ông Trời thật là không có mắt!*” Đó là câu mà chúng ta thường nghe. Người vô thần cho rằng, không có Đức Chúa Trời vì không có sự công bình, ác thắng thiện, giàu hiếp yếu, mọi người chúng ta đều đặt câu hỏi này. Muốn nói như vậy thì một người phải biết thế nào là sự công bình, thế nào là không công bình và phải biết cuối cùng của việc đó là không công bình, thì mới nói là Đức Chúa Trời không công bình được. Chẳng hạn như chạy xe đúng những khi ra tòa vẫn bị phạt mới là không công bình.

Một trong những giáo sư tôi học, nói trên đài radio, có một bà nọ gọi cho ông rất giận dữ và nói rằng: “*Tất cả mấy ông không công bình, lúc nào cũng muốn bắt người ta tin theo những gì mà các ông tin*”. Bà nói về quyền lựa chọn phá thai của người đàn bà, “*Các ông muốn lấy đi quyền lợi và sự tự do riêng tư đó của chúng tôi*.” Vị giáo sư nói rằng: “*Hãy khoan, từ này đến giờ tôi chưa nói gì về sự phá thai*.” Tôi xin phép được hỏi bà một câu: “*Hết thấy những trường đại học tôi đi đến, lúc nào cũng có người đứng lên và nói rằng, Đức Chúa Trời của ông là một Đức Chúa Trời độc ác và không công bình, đã để cho những sự ác xảy ra trong thế gian này, khi một chiếc máy bay rớt xuống, phân nửa chết, phân nửa sống, Đức Chúa Trời nào mà độc ác quá đã chọn người này sống và để người kia chết*”. Vị giáo sư nói tiếp: “*Trong khi đó mấy bà cũng làm giống như vậy, tức là mấy bà có quyền lựa chọn đứa bé trong bụng này được sống, hay là chết. Mấy bà cho đó là quyền lợi của mình, nhưng khi Đức Chúa Trời làm vai trò Đức Chúa Trời thì mấy bà cho là Đức Chúa Trời độc ác và không công bình. Bà có thể giải nghĩa cho tôi được không?*” Thì điện thoại liền cúp. Sự hiểu biết chúng ta rất giới hạn, thì làm sao chúng ta có thể nói rằng Đức Chúa Trời không công bình được.

Có 3 lý do mà người chúng ta không thể nào nói câu: “*Đức Chúa Trời không công bình*” được:

1. Chúng ta không có sự đo lường về sự công bình, nếu sự đo lường của bạn hơn tất cả người khác thì bạn là Đức Chúa Trời rồi.
2. Không biết cuối cùng sẽ ra thế nào, nếu bạn biết mọi việc cuối cùng của mọi sự xảy ra, thì bạn là Đức Chúa Trời rồi.
3. Kinh Thánh trong Khải-huyền.20 cho biết là sự công bình sẽ được bày ra ở trước tòa án trắng và Đức Chúa Trời sẽ xét đoán tất cả.

V. Còn những sự đau khổ do thiên nhiên gây ra thì sao?

Tại sao Đức Chúa Trời để cho các tai họa thiên nhiên xảy đến cho những người vô tội?

Có 80% điều ác hay điều xấu xảy ra trên mặt đất này là trực tiếp bởi sự sa ngã lúc ban đầu (chẳng hạn như cướp của giết người), còn 20% kia là gián tiếp (chẳng hạn như bão tố làm chìm tàu

hay sập nhà, hay máy bay bị hư máy mà rớt xuống). Đương nhiên là Đức Chúa Trời có thể làm cho bảo tố ngưng, hay Ngài có thể sửa máy cho chiếc máy bay đang bay.

Có 4 điều mà có thể giải thích được:

- 1) Cho những người ở trong tai nạn này vô tội, thì hoàn toàn sai. Kinh Thánh nói rằng, tất cả đều phạm tội. (*Rôma.5:12; 6:23*).
- 2) Cho Đức Chúa Trời ác là cũng sai, vì Đức Chúa Trời là Đấng ban cho sự sống, thì Ngài có quyền lấy lại sự sống. (*Phục-truyền.32:39; Gióp.1:21*).
- 3) Khi loài người dùng sự tự do của mình mà phạm tội, thì cả vũ trụ này bị rửa sả, cho nên tất cả điều mất đi sự hoàn hảo của nó. Cũng như khi một người qua đời, có ảnh hưởng đến gia đình thân nhân, cả làng, cả thành phố, cả nước. Khi loài người phạm tội và chết đi, thì vũ trụ này cũng bị chết (rửa sả) và ảnh hưởng giống như vậy.
- 4) Kinh Thánh cho biết Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời của phép lạ. Nếu Ngài nhúng tay vào mỗi khi có chuyện gì xảy ra, thì không còn là phép lạ nữa. Ngày nay Đức Chúa Trời cũng làm chỉ khi nào Ngài thấy cần mà thôi.

VI. Đau khổ và điều ác có ý nghĩa gì?

Khi những vụ như Littleton xảy ra, thì người ta hỏi rằng: “*Kinh Thánh và niềm tin Cơđốc làm sao giải thích được những điều như vậy?*” (*How does the Bible and Christianity explain this kind of thing?*) Kinh Thánh và niềm tin Cơđốc không những chỉ giải thích được những vụ này xảy ra, mà còn nói trước là nó sẽ xảy ra nữa. (*It's not only explain it, it predicts it.*)

Trong quyển sách “*Đức Chúa Trời ở đâu khi đau khổ?*” (*Where is God when it hurts?*) của Philip Yancey, khi nghiên cứu về những người bị bệnh cùi, họ thấy có 3 điều đáng chú ý:

1. 98% người bị bệnh cùi cụt những ngón tay không phải là vì bệnh, mà là tự hủy diệt ngón tay mình, do những người này không thấy cảm giác ở nơi ngón tay nữa. Bài học thú nhất là Đức Chúa Trời để sự đau đớn xảy ra để loài người không hại lẫn nhau.
2. Họ làm một bộ phận điện tử, khi tới gần nơi lửa thì bị giật, nhưng cũng không chặn được, vì điện không giật mạnh cho lắm. Bài học thú hai là, sự đau đớn nhẹ quá không có ảnh hưởng, hay dạy họ được gì cả.
3. Tăng điện cao lên, để giật mạnh hơn, nhưng cũng không được, vì trước khi họ tới lò lửa thì họ tắt máy điện. Cho nên bài học thú ba là, muốn cho sự đau đớn có ảnh hưởng, hay dạy họ được là phải hoàn toàn ra khỏi sự điều khiển của họ. Đó là vũ trụ mà chúng ta đang ở.

Xin lập lại.

1. Sự đau đớn xảy ra để chúng ta khỏi hại lẫn nhau.
2. Sự đau đớn đó phải quá sức tưởng tượng của chúng ta.
3. Sự đau đớn đó phải quá sự điều khiển của chúng ta.

Nhà triết học vô thần người Anh, Bertrand Russell. Ông viết quyển sách “*Tại sao tôi không là người Cơđốc?*” (*Why I Am Not a Christian?*) nói rằng: “*Làm sao tôi có thể giải nghĩa về Đức Chúa Trời và đến với Đức Chúa Trời được, khi bạn qui gối ở trước giường bệnh của em bé sắp chết?*” Tiến

sĩ William Lane Craig trả lời rằng: “*Nếu Đức Chúa Trời không hiện hữu, thì Bertrand Russel sẽ nói gì với em bé trong trường hợp đó? có phải là: Too bad, tough luck, that’s the way it goes, there is no good ending (Rất tiếc, không may mắn cho lắm, đó là con đường phải đi, sự kết thúc không bao giờ tốt cả).*”

Trong cách nhìn của niềm tin Cơ-đốc, thì mạng sống của đứa bé đó không chết như người ta tưởng, nhưng trong niềm tin Cơ-đốc thì em bé khi nhắm mắt lìa đời này, là sống với Đức Chúa Trời. Cho nên đó là một điều phước hạnh chứ không phải là hối tiếc. Chẳng những vậy, trong niềm tin Cơ-đốc thì thân nhân của em bé này, cũng được Đức Chúa Trời ban thêm sức, sự bình an và sự hy vọng để tiếp tục sống. Niềm hy vọng đó là sẽ có một ngày, gặp lại đứa bé đó.

Đức Chúa Trời ở đâu khi tôi bị đau khổ? Xin hãy nhìn vào Gióp, trong một ngày: 7 trai, 3 gái, 7,000 chiên, 3,000 lạc đà, 500 đôi bò, 500 lừa cái đều bị tiêu diệt, rồi một lần nữa, ông bị ghẻ lở đầy mình. Cả vợ của ông cũng nói rằng: “*Ông còn bền đỗ trong sự hoạn nạn mình sao? Hãy phí báng, hay rửa sả Đức Chúa Trời và chết đi.*” (Job.2:9)

Mặc dù vậy Gióp là người nói rằng: “*Dẫu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài.*” (Job.13:15)

Nhưng ông cũng thắc mắc về sự đau đớn của mình, cho nên trong đoạn 13:3 Gióp nói rằng: “*Song ta muốn thưa với Đấng Toàn năng, Ước ao biện luận cùng Đức Chúa Trời.*”

Rồi thì Đức Chúa Trời đã đến với ông trong đoạn 38-39, Đức Chúa Trời trả lời rằng, “*Khá thất lung người như kẻ đồng sĩ; Ta sẽ hỏi người, người sẽ chỉ dạy cho ta! Khi ta đặt nền trái đất, thì người ở đâu? Nếu người thông sáng, hãy tỏ bày đi. Ai đã định độ lượng nó, Và giăng dây mực trên nó, người có biết chăng? Nên nó đặt trên chi? Ai có trồng hòn đá góc của nó?*”. “*Kẻ bắt bẻ Đấng Toàn năng há sẽ tranh luận cùng Ngài sao? Kẻ cãi luận cùng Đức Chúa Trời, hãy đáp điều đó đi!*” Và sau 46 câu hỏi liên tiếp (NAS), thì Gióp bèn thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: “*Tôi vốn là vật không ra gì, sẽ đáp chi với Chúa? Tôi đặt tay lên che miệng tôi. Tôi đã nói một lần, song sẽ chẳng còn đáp lại; Phải, tôi đã nói hai lần, nhưng không nói thêm gì nữa.*” (Job.38-3-6; 39:35-38)

Điều ác và đau khổ là không tốt, nhưng mục đích (purpose) của nó thì tốt. Có những đau khổ mà do mục đích tốt gây ra, chẳng hạn như, con cá nhỏ ăn rong rêu để sống, cá lớn ăn cá nhỏ để sống và chúng ta ăn cá lớn để sống. Hay là nước cho chúng ta uống để sống, nhưng nước cũng làm chết chìm. Chính vì vậy mà Rôma.8:28 chép “*Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định.*” Đôi lúc chúng ta không biết được mục đích tốt trong sự đau khổ, do sự hiểu biết của chúng ta quá giới hạn so với một Đức Chúa Trời vô hạn. Nhờ Kinh Thánh và kinh nghiệm, chúng ta có thể biết được vài điều về sự đau khổ:

1. Tác giả Thi-thiên 119 đã từng trải qua kinh nghiệm về sự hoạn nạn và nói rằng: “*trước khi chưa bị hoạn nạn thì tôi làm lạc, nhưng bây giờ thì tôi gìn giữ lời Chúa.*” (v67). “*Tôi đã bị hoạn nạn thật lấy làm phải, hầu cho để học theo luật lệ của Chúa.*” (v71). “*Hỡi Đức Giê-hô-va, tôi biết rằng sự xét đoán của Ngài là công bình, và ấy là bởi sự thành tín mà Ngài làm cho tôi bị hoạn nạn*” (v75). Ba câu Kinh Thánh này cho biết rằng, đôi lúc sự hoạn nạn, hay đau khổ đem chúng ta đến gần với Chúa hơn lúc nào hết. Bình thường khi chúng ta có đầy đủ, vui sướng, thì chúng ta cũng thường quên Chúa, Nhưng khi chúng ta ở trong hoàn cảnh thiếu thốn, khổ sở, đau thương, khi chúng ta ở trong hoàn cảnh mà không nương cậy vào ai được, thì chính trong lúc đó, chúng ta mới kêu cầu Chúa. Trong lúc mà chúng ta đau khổ nhất, là lúc chúng ta cần

đến Đức Chúa Trời nhất. Chính trong lúc này thì chúng ta mới thấy sự kinh nghiệm và lời của Ngài ngọt ngào hơn lúc nào cả, câu 75 cũng cho chúng ta biết rằng, sự đoán xét của Ngài luôn công bình.

2. Trong Gióp.1-2 cho chúng ta biết đôi lúc Ngài muốn thực hiện một kế hoạch nào đó với thiên sứ hay ma quỷ, mà Ngài để chúng ta bị đau khổ.
3. Không biết thế nào, nhưng II-Côrinhtô.4:16-18 nói rằng, sự đau đớn của chúng ta bây giờ làm cho chúng ta được sự vinh hiển trong đời sau.
4. Sự hoạn nạn hay đau khổ bày tỏ, hay đem lại sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời. (*Giăng.9:1-3; 21:18-19*)
5. Sự đau khổ hay hoạn nạn thử đức tin của chúng ta xem có thật hay không? Trong trường hợp của Gióp, nhẫn nại trong sự hoạn nạn, bày tỏ được lòng yêu mến Đức Chúa Trời trong bất cứ hoàn cảnh nào, chớ không phải vì Đức Chúa Trời ban cho dư dật. *“khi Ngài đã thử rên tôi, tôi sẽ ra như vàng.” (Gióp.23:10; I-Phierơ.1:7)*
6. Sự hoạn nạn bày tỏ lòng yêu mến lẫn nhau trong thân thể Đấng Christ. (*I-Côrinhtô.12:26; Galati.6:2*)
7. Sự hoạn nạn làm cho chúng ta biết khiêm nhường. (*II-Côrinhtô.12:7*)
8. Sự hoạn nạn làm cho chúng ta có sự nhịn nhục và trông cậy. (*Rôma.5:3-4*)
9. Nếu chúng ta không biết điều ác và đau khổ, thì chắc là chúng ta sẽ hủy diệt lẫn nhau.
10. Giáo sư C.S. Lewis ở trường đại học Oxford, Cambridge ở thế kỷ 20, là một người vô thần. Nhưng sau cái chết của vợ ông, thì ông nhìn nhận Đức Chúa Trời. Ông nói rằng: *“Sự đau đớn là một cái máy phát âm vĩ đại cho một thế giới bị điếc.”* Cho nên mỗi khi thấy sự ác và đau đớn thì nhắc chúng ta nhớ lại rằng, vũ trụ này cần đến Đức Chúa Trời.

Nếu chánh quyền miền Bắc không vào chiếm miền Nam (1975) thì chắc bây giờ tôi vẫn ở nhà lầu 3-4 tầng, làm con của ông chủ hảng nước đá, con của bà chủ tiệm bán đồ phụ tùng xe đồ và con ông chủ tịch của một ngân hàng, nhưng không biết đến Đức Chúa Trời.

Cho nên đôi lúc Chúa để một sự gì đó xảy ra trong cuộc đời chúng ta, hay là Ngài đưa chúng ta đến một tình trạng nào đó, để rồi chỉ có trong tình thế đó chúng ta mới nghĩ đến Đức Chúa Trời mà thôi.

Đức Chúa Trời đều có chương trình của Ngài. Cũng như Giôsep, bị anh em bán làm nô lệ, bị vu oan và bị tù, một số người hỏi tại sao tôi hầu việc Đức Chúa Trời mà Đức Chúa Trời lại để tôi bị thế này thế nọ... Sở dĩ Đức Chúa Trời để cho Giôsep bị những trường hợp như vậy, là để 22 năm sau cứu sống 70 người trong gia đình mình. Qua 22 năm dài, Joseph đã thấy được ý của Đức Chúa Trời và chính ông nói với các anh mình rằng: *“Các anh đã định làm điều ác cho tôi, nhưng Đức Chúa Trời đã định nó ra thành điều tốt.” (Sáng-thế.50:20)*

Khi có người hỏi Đức Chúa Trời ở đâu và làm gì, khi những chuyện ác và xấu xa xảy ra trên thế gian này? Đức Chúa Trời ở đâu khi chồng tôi bị đi tù và bỏ lại tôi và bầy con thơ? Đức Chúa Trời ở đâu khi tôi bị mất việc làm, tôi thì đang mang bệnh, mà vợ thì bỏ mấy cha con tôi mà đi lấy người khác? Đức Chúa Trời ở đâu khi con tôi bị bệnh trút hơi thở cuối cùng? v.v..., thì chúng ta hãy chỉ vào cây thập tự và nói rằng: *“Đức Chúa Trời ở tại đó”*. Là một Đức Chúa Trời quyền năng, Đức Chúa Trời vĩ đại, Đức Chúa Trời không bị giới hạn với thời gian và không gian, vì yêu thương nhân loại mà đã mang lấy hình thể loài người, rồi chịu đóng đinh và chết thay cho loài người trên thập tự.

Xin hãy nhớ 4 điểm về điều ác và đau khổ dưới đây:

1. Đức Chúa Trời là Đấng hoàn hảo và muốn diệt điều ác.
 2. Đức Chúa Trời là Đấng đầy quyền năng và diệt được điều ác.
 3. Nhưng điều ác chưa tiêu diệt.
 4. Cho nên sẽ có một ngày, điều ác sẽ bị tiêu diệt.
-
- Đối với những người vô thần: Không có niềm hy vọng trong lúc đau khổ. (đó là con đường phải đi).
 - Đối với những người phiếm thần: Đau khổ có thể thắng được bằng cách dùng để ý đến.
 - Nhưng đối với niềm tin Cơđốc: Trong lúc đau khổ, có sự hy vọng, có sự an ủi, được Đức Chúa Trời ban thêm sức để chống đỡ và vượt qua sự đau khổ đó. Để sẽ có một ngày chúng ta vui gặp lại nhau.